



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Arcibiskupství Olomoucké**, se sídlem Olomouc, Wurmova 9, zastoupen JUDr. PhDr. Oldřichem Choděrou, advokátem v Praze 2, Jugoslávská 12, **za účasti:** Arcibiskupské vinné sklepy Kroměříž, spol. s r.o., IČ: 607 26 121, se sídlem Hovorany 222, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-186479/13350/2009/ÚPV ze dne 2. 6. 2010,

T a k t o:

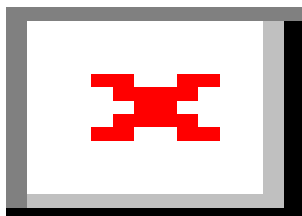
- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podáním ze dne 30. 7. 2010 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-186479/13350/2009/ÚPV ze dne 2. 6. 2010, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 12. 2. 2009 o zamítnutí návrhu na prohlášení obrazové ochranné známky č. 264258, jejímž majitelem je společnost Arcibiskupské vinné sklepy Kroměříž, spol. s r.o., IČ: 607 26 121, za neplatnou.

V rozhodnutí se uvádí, že navrhovatel podal dne 6. 3. 2008 návrh na prohlášení obrazové ochranné známky č. 264258 za neplatnou podle § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů, s tím, že byla zapsána v rozporu s § 4 písm. j), k), l) a m) tohoto zákona.

Napadená obrazová ochranná známka č. 264258, jejímž majitelem je společnost Arcibiskupské vinné sklepy Kroměříž, se sídlem Hovorany 222, byla zapsána do rejstříku ochranných známek dne 12. 7. 2004 s právem přednosti ode dne 9. 12. 2002 pro výrobky ve třídě 33: vína všeho druhu podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957.



Návrh na prohlášení neplatnosti se opíral o tvrzení, že ochranná známka je tvořena znkem, který dříve užívalo Arcibiskupství olomoucké, tj. znkem, jehož užití je předmětem zvláštního veřejného zájmu, a Arcibiskupství olomoucké nedalo souhlas k jeho zápisu (§ 4 písm. j) zákona o ochranných známkách), z důvodu, že uvedené označení obsahuje znak vysoké symbolické hodnoty, zejména náboženský symbol, (§ 4 písm. k) zákona o ochranných známkách), z důvodu, že užívání daného znaku se přičí ustanovení jiného právního předpisu nebo je v rozporu se závazky vyplývajícími pro Českou republiku z mezinárodních smluv (§ 4 písm. l) téhož zákona), a že je zjevné, že přihláška ochranné známky nebyla podána v dobré víře (§ 4 písm. m) zákona o ochranných známkách).

Návrh ze dne 6. 3. 2008 byl zamítnut správním orgánem prvního stupně dne 12. 2. 2009 s tím, že se nejedná o označení druhové, ale vcelku originální, nejedná se ani o označení, které by bylo v rozporu s veřejným pořádkem. Nejedná se ani o označení klamavé, neboť v době zápisu napadené ochranné známky byl navrhovatel stále společníkem majitele napadené ochranné známky. Bylo konstatováno, že rovněž nelze mít za to, že přihlašovatel podal přihlášku napadené ochranné známky zjevně v nedobré víře. Navrhovatel napadl toto rozhodnutí rozkladem. Dne 2. 6. 2010 zamítl předseda Úřadu průmyslového vlastnictví rozklad proti prvoinstančnímu rozhodnutí Úřadu, kterým byl zamítnut návrh na prohlášení ochranné známky č. 265790.

Žalovaný ve svém rozhodnutí mj. uvedl, že napadená ochranná známka je tvořena obrazovým prvkem, který zřejmě obsahuje některé shodné prvky s erbem historické osobnosti a v minulosti užívaným erbem Olomouckého arcibiskupství. Žádný z těchto znaků již není,

ani v době zápisu napadené ochranné známky nebyl, užíván a nelze mít za to, že za doby svého užívání se tyto znaky staly natolik známými, aby v současnosti byly známé a rozeznatelné mezi neodbornou veřejností. Znak obsahující některé znaky napadené ochranné známky, byl znakem olomoucké diecéze v letech 1588-1924, a rovněž znakem kardinála [Františka knížete z Dietrichsteina](#), který byl olomouckým biskupem v letech 1599–1636. V současnosti (a rovněž v době zápisu napadené ochranné známky do rejstříku ochranných známek) není již až na výjimky zvykem identifikovat osoby či církevní instituce na základě jejich erbů, ale na základě identifikace slovní. Zvláštní veřejný zájem by tak bylo možno přiznat pouze užívání znaků proslulých a v současnosti v souvislosti s danou institucí běžně užívaných. Pokud ochranná známka není tvořena znakem, emblémem či erbem existující osoby, popř. instituce, může být ochrana před jeho užitím jako ochranné známky předmětem zvláštního veřejného zájmu jen ve shora uvedených případech; současně neexistuje ani subjekt (příslušný orgán), který by dal souhlas k jeho zápisu.

Žalobce se domáhal svým podáním zrušení napadeného rozhodnutí a tvrdil, že napadená ochranná známka je téměř totožná se současným znakem Arcibiskupství olomouckého a zcela shodná se znakem Olomoucké diecéze z let 1588-1924, přičemž je věcí veřejného zájmu, aby k užití znaků nejvyšší organizační jednotky církve došlo pouze s jejím vědomím a souhlasem. Znak arcibiskupství rovněž navrhovatel považoval za znak vysoké symbolické hodnoty ve smyslu § 4 písm. k) zákona o ochranných známkách. Jednání přihlašovatele při podání přihlášky, kdy si přihlásil znak navrhovatele a města Kroměříže bez jejich vědomí a souhlasu, chápal jako jednání ve zlé víře.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 30. 12. 2010 navrhl zamítnout žalobu zamítnout a současně odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 2. 6. 2010.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se žalobce ani žalovaný nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

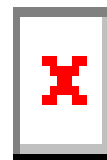
Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 6. 3. 2008 jedním podáním návrh na prohlášení na prohlášení ochranné známky za neplatnou a současně na zrušení ochranné známky, a to obrazové ochranné známky č. 264258. Namítal porušení ustanovení § 4 písm. j), k), l) a m) zákona o ochranných známkách. Návrh ze dne 6. 3. 2008 potom obsahuje alternativní petit, tj. aby Úřad průmyslového vlastnictví prohlásil napadenou ochrannou známku č. 264258 podle § 32 odst. 1 zákona o ochranných známkách za neplatnou, a v případě, že by Úřad dospěl k závěru, že důvody pro prohlášení ochranné známky za

neplatnou nejsou dány, aby ochranná známka č. 264258 byla podle § 31 odst. 1 písm. c) zákona o ochranných známkách zrušena.

Následně Úřad průmyslového vlastnictví vydal dne 12. 12. 2009 dvě v podstatě identická rozhodnutí zn. sp. O-186479, jímž byly oba návrhy navrhovatele zamítnuty.

Obě citovaná rozhodnutí byla napadena rozkladem, který byl v obou případech zamítnut rozhodnutími předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 2. 6. 2010, č. j. O-186479/13350/2009/ÚPV a č. j. O-186479/13351/2009/ÚPV, přičemž žaloba byla podána pouze proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 2. 6. 2010, č. j. O-186479/13350/2009/ÚPV, jímž byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 12. 2. 2009 o zamítnutí návrhu na prohlášení obrazové ochranné známky č. 264258 za neplatnou.

Ze spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 8 A 187/2010 potom soud zjistil, že obrazová ochranná známka č. 264258 byla přihlášena v období, kdy osobě zúčastněné na



řízení svědčila rovněž práva k ochranné známce O – 131902 (č. zápisu 218998) s právem přednosti z dubna 1998. Rozšíření známkové řady je logickým krokem, kterému nelze přisoudit, že by byl činěn v nedobré víře. Podle žalovaného nedobrá víra přihlašovatele při podání přihlášky nejen že nebyla zjevná k datu zápisu ochranné známky do rejstříku, ale není zjevná ani ke dni právní moci rozhodnutí o zamítnutí návrhu na prohlášení její neplatnosti podle § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách. Tuto skutečnost nemohl Městský soud v Praze přehlédnout.

Z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Brně vzal soud za prokázané, že společnost „Arcibiskupské vinné sklepy Kroměříž, spol. s r.o.“, IČ: 607 26 121, byla zapsána dne 29. 11. 1994, se sídlem Kroměříž, Na kopečku 1487, v době od 29. 11. 1994 do 20. 12. 2002, ode dne 20. 12. 2002 Hovorany 222. V době od 9. 12. 1998 do 2. 11. 2004 bylo zapsáno jako jeden ze společníků Arcibiskupství Olomoucké.

Z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Brně vzal soud za prokázané, že společnost „ARCIBISKUPSKÉ SKLEPY KROMĚŘÍŽ, s.r.o.“, IČ: 262 40 904, byla zapsána dne 16. 2. 2001, se sídlem Kroměříž, Na kopečku 1487, dne 14. 8. 2002 byla firma přejmenována na „ARCIBISKUPSKÉ ZÁMECKÉ SKLEPY KROMĚŘÍŽ, s.r.o.“, dne 5. 10. 2004 na „Arcibiskupské víno Kroměříž, s.r.o.“, resp. na „Arcibiskupské zámecké víno Kroměříž, s.r.o.“. Společníkem této společnosti je ode dne jejího vzniku 16. 2. 2001 Arcibiskupství Olomoucké.

Podle § 4 písm. j) zákona o ochranných známkách do rejstříku se nezapiše označení, které obsahuje jiné znaky, emblémy a erby než uvedené v článku 6ter Pařížské úmluvy, jestliže jejich užití je předmětem zvláštního veřejného zájmu, ledaže by příslušný orgán dal souhlas k jeho zápisu,

Žalobce k doložení svého návrhu podle citovaného ustanovení přiložil dvě posouzení, na něž se dovolával i v podané žalobě. Jedná se o posouzení erbu č. 1 olomouckého biskupství a arcibiskupství (1588-1924), erbu kardinála [Františka knížete z Dietrichsteina](#) a erbu č. 2 (napadená ochranná známka), provedené pracovníkem katedry historie FFUP Olomouc Mgr. J. S., M. A., Ph.D. dne 12. 3. 2008, z něhož vyplývá, že erb č. 2 je variantou erbu [Františka z Dietrichsteina](#), jako olomouckého biskupa, historicky jej lze tedy chápat jako erb olomouckého biskupství v letech 1599 – 1636. Podle názoru Mgr. S., pokud není držitelem erbu č. 2 [František z Dietrichsteina](#), byla porušena všechna heraldická pravidla – funkce znaku, historické právo i pravidla církevní heraldiky, přičemž erb č. 2 může být využíván pouze v souvislosti s Františkem z Dietrichsteina – nejspíše z pověření olomouckého arcibiskupství, jež [František z Dietrichsteina](#) reprezentoval – jako církevní osoba neměl potomky.

Z vyjádření heraldika J. L. ze dne 7. 4. 2004 potom vyplývá, že napadená ochranná známka užívá znak olomoucké diecéze v podobě, jak existoval v letech 1588 – 1924, na nějž je položen srdeční štítek s erbem rodu [Dietrichsteinů](#), z něhož pocházel kardinál [František z Dietrichsteina](#), olomoucký biskup v letech 1599 – 1636. Tento erb tvoří část znaku města Kroměříže. Není sice doloženo, že by byl [František z Dietrichsteina](#) zvláštním privilegiem polepšil svým erbem kroměřížský znak, jímž byl podle dochované pečeti z roku 1477 prostý znak diecéze s šesti kuželi, je však logické, že s jeho doplněním svým rodovým erbem musel vyslovit souhlas. Město takto polepšený a kodifikovaný znak od té doby užívá dodnes, čímž je znak zákonně chráněn.

Žalobní námitku, že je věci veřejného zájmu chránit před užitím znak, který dříve užívalo Arcibiskupství olomoucké, musel Městský soud v Praze odmítnout jako neodůvodněnou. Přisvědčil tak závěrům žalovaného, že z vyjádření Mgr. S. se lze domnívat, že znakem rodu [Dietrichsteinů](#) je erb obsahující zahnuté vinařské nože, a že je tedy zřejmé, že část znaku města Kroměříž je barevným provedením části napadené ochranné známky. Nicméně namítané ustanovení § 34a odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, se týká znaku obce a nikoliv jeho části, když *expressis verbis* stanoví, že *obce a jimi zřízené nebo založené organizační složky a právnické osoby mohou užívat znak a vlajku obce. Jiné subjekty mohou užívat znak obce jen s jejím souhlasem*. Obecní zřízení tedy nijak nebrání užívání části znaku obce jinými subjekty.

Rovněž dle vyjádření J. L. obsahuje napadená ochranná známka část znaku města Kroměříže, který město používá od domnělého souhlasu Františka z Dietrichsteina s užitím jeho erbu ve znaku města, zřejmě v 17. století až dodnes.

Bylo proto nutno přisvědčit žalovanému, že pouze na základě na základě uvedených prohlášení nelze mít za prokázané, že napadená ochranná známka zřejmě obsahuje přesnou kopii erbu Olomouckého arcibiskupství v kombinaci s erbem Františka z Dietrichsteina, na druhé straně i vzhledem k přiloženým vyobrazením znaků a průzkumu provedeným žalovaným na internetu, jakož i Městským soudem v Praze lze konstatovat, že napadená ochranná známka zřejmě obsahuje černobílou podobu znaku, který vychází z v minulosti užívaného znaku Olomouckého arcibiskupství.

V inkriminované věci bylo tedy žalovaným správním orgánem zjištěno, že napadená ochranná známka je tvořena obrazovým prvkem, který zřejmě obsahuje některé shodné prvky s erbem historické osobnosti kardinála Františka z Dietrichsteina a v minulosti užívaným erbem Olomouckého arcibiskupství v letech 1588-1924. Žádný z těchto znaků již není, ani v době zápisu napadené ochranné známky nebyl, užíván a nelze mít za to, že za doby svého

užívání se tyto znaky staly natolik známými, aby v současnosti byly známé a rozeznatelné mezi průměrným spotřebitelem.

Tyto závěry žalovaného nejsou v rozporu s vyjádřeními Mgr. J. S. a ani J. L. Městský soud v Praze proto přisvědčil závěrům žalovaného, že zvláštní veřejný zájem by tak bylo možno přiznat pouze užívání znaků proslulých a v současnosti v souvislosti s danou institucí běžně užívaných. Pokud ochranná známka není tvořena znakem, emblémem či erbem existující osoby, popř. instituce, může být ochrana před jeho užitím jako ochranné známky předmětem zvláštního veřejného zájmu jen ve shora uvedených případech; současně neexistuje ani subjekt (příslušný orgán), který by dal souhlas k jeho zápisu.

Podle § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách do rejstříku se nezapiše označení, jestliže je zjevné, že přihláška ochranné známky (dále jen "přihláška") nebyla podána v dobré víře.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, čj. 1 As 3/2008-195 při zjišťování, zda přihláška ochranné známky byla podána v dobré víře ve smyslu § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, je nutno posoudit, zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky namítatele, zda přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození namítatele, a konečně, zda neexistuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil. Současně je třeba přihlédnout i ke všem ostatním relevantním okolnostem případu, které by mohly zlou víru vyvrátit nebo naopak potvrdit. Domáhat se ochrany podle § 7 odst. 1 písm. f) zákona o ochranných známkách, resp. čl. 6 septies Pařížské úmluvy, může i právní nástupce majitele ochranné známky; podmínky poskytnutí této ochrany se však posuzují ke dni podání přihlášky ochranné známky zástupcem, zprostředkovatelem či obstaravatelem tohoto majitele.

Žalobce namítal zjevnou nedobrou víru přihlašovatele při podání přihlášky napadené ochranné známky, který podal přihlášku ochranné známky, která má obsahovat znak žalobce, aniž by si vyžádal jeho souhlas. Nicméně erb tvořící ochrannou známku není erbem užívaným Arcibiskupstvím olomouckým, což nepopřeli ani žalobcem oslovení odborníci. Tvrdili, že napadená ochranná známka (erb č. 2) je variantou erbu [Františka z Dietrichsteina](#), jako olomouckého biskupa, historicky jej lze tedy chápat jako erb olomouckého biskupství v letech 1599 – 1636, anebo obsahuje napadená ochranná známka část znaku města Kroměříže, který město používá od domnělého souhlasu Františka z Dietrichsteina s užitím jeho erbu ve znaku města, zřejmě v 17. století až dodnes. Nelze tedy mít za to, že přihlašovatel si měl obstarat souhlas nějakého (příslušného) orgánu, a pokud tak neučinil, jedná se o akt nedobré víry.

Žalovaný při zkoumání, zda okolnosti, že přihlašovatel úmyslně použil pozměněný historický erb Arcibiskupství olomouckého, nelze přičíst nedostatek dobré víry, Městský soud v Praze potom musel přisvědčit závěru žalovaného, že pokud z obchodního rejstříku vyplývá, že v době podání přihlášky napadené ochranné známky byl žalobce společníkem ve společnosti Arcibiskupské vinné sklepy Kroměříž, spol. s r.o. (majitele napadené ochranné známky/osoby zúčastněné) a existoval mezi nimi právní vztah. Přihlašovatel podal přihlášku ochranné známky obsahující pozměněný znak jednoho ze svých společníků z let 1599 – 1636, resp. část znaku města Kroměříže, který město používá od domnělého souhlasu Františka z Dietrichsteina s užitím jeho erbu ve znaku města, zřejmě v 17. století až dodnes. Neexistují tedy signály, z nichž by bylo možné na nedostatek dobré víry přihlašovatele usuzovat.

V inkriminované věci žalobce spatřoval nedobrou víru přihlašovatele při podání přihlášky napadené ochranné známky rovněž v tom, že byla podána v době, kdy byla podána žaloba na vyloučení Arcibiskupství Olomouckého ze společnosti majitele napadené ochranné známky. Z žalobcem předloženého usnesení Krajského soudu v Ostravě č. j. 29 Cm 231/2001-57 ze dne 21. 1. 2004, které nabylo právní moci dne 7. 9. 2004, vzal soud za prokázané, že odpůrce Arcibiskupství Olomoucké, Církevní organizace Olomouc, IČ: 004 45 151, se vylučuje z obchodní společnosti Arcibiskupské vinné sklepy Kroměříž, spol. s r.o., se sídlem Hovorany 222, IČ: 607 26 121, a to k návrhu této společnosti ze dne 10. 7. 2001.

Pokud jde o napadenou obrazovou ochrannou známku č. 264258, byla do rejstříku ochranných známek zapsána dne 12. 7. 2004 s právem přednosti ode dne 9. 12. 2002, je nesporné, že její přihláška byla podána následně poté, kdy přihlašovatel podal dne 10. 7. 2001 návrh na vyloučení Arcibiskupství Olomouckého z obchodní společnosti Arcibiskupské vinné sklepy Kroměříž, spol. s r.o. Tvrdil-li žalovaný správní orgán, že nelze považovat jednání přihlašovatele za jednání ve zjevně nedobré víře, když chtěl jím již užívané označení formálně chránit, musel Městský soud v Praze v tomto případě závěrům žalovaného přisvědčit, a to s poukazem na již zmiňovanou barevnou obrazovou ochrannou známku č. zápisu 218998 s právem přednosti z dubna 1998.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. srpna 2013

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení: Kotlanová